

## POSTANOWIENIE

Dnia 5 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **D. W.**

skazanego za czyn z art. 158 § 1 k.k. i in.;

**oraz M. W.**

skazanego za czyn z art. 158 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 5 stycznia 2024 r.,

wniosków obrońcy skazanych

o wstrzymanie wykonania wobec obu skazanych wyroku Sądu Okręgowego w

Gdańsku z dnia 7 grudnia 2022 r., sygn. akt V Ka 1445/22,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Gdyni

z dnia 15 lutego 2021 r., sygn. akt IX K 911/18,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

**p o s t a n o w i ł**

**wniosków nie uwzględnić.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 7 grudnia 2022 r., sygn. akt V Ka 1445/22, zmieniającym wyrok Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 15 lutego 2021 r., sygn. akt IX K 911/18, D. W. został uznany za winnego czynu z art. 224 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz czynu z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zb. z art. 190 § 1 k.k. w zb. z art. 193 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za który wymierzono mu karę roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności. Obie kary zostały połączone i jako karę łączną orzeczono wobec D. W. karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Z kolei M. W. tym samym wyrokiem został uznany za winnego czynu z art. 224 § 2 k.k. (przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k.) w zb. z art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za który wymierzono mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, oraz czynu z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zb. z art. 190 § 1 k.k. w zb. z art. 193 k.k. w zb. z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za który wymierzono mu karę roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności. Obie kary zostały połączone i jako karę łączną orzeczono wobec M. W. karę roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrok zawierał także inne rozstrzygnięcia, w tym dotyczące umorzenia postępowania co do jednego z czynów zarzucanych obu skazanym oraz zaliczenia na poczet orzeczonej kary okresów rzeczywistego pozbawienia wolności obu skazanych, stosowanego w toku prowadzonego postępowania.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca obu skazanych, formułując w niej m.in. zarzut rażącego naruszenia zasad kontroli odwoławczej oraz art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 434 § 1 pkt 3) k.p.k. W kasacji obrońca obu skazanych sformułował także wniosek (w istocie dwa wnioski, skoro dotyczą dwóch skazanych) o wstrzymanie wykonania orzeczonych wobec nich kar pozbawienia wolności, powołując się na wagę uchybień, których dopuścił się Sąd Okręgowy w Gdańsku.

W Sądzie Najwyższym kasacja obrońcy skazanych została skierowana na posiedzenie w trybie art. 535 § 5 k.p.k., w czasie którego Sąd Najwyższy zdecydował o skierowaniu jej do rozpoznania na rozprawie.

### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Wnioski obrońcy obu skazanych o wstrzymanie wykonania orzeczonych wobec nich kar pozbawienia wolności nie zasługują na uwzględnienie.

Dokonując wykładni art. 532 § 1 k.p.k. w orzecznictwie słusznie przyjmuje się, że Sąd Najwyższy może skorzystać z tej instytucji wyłącznie w wyjątkowych przypadkach. Za podjęciem takiej decyzji muszą przemawiać: bardzo wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji, nietrafność merytoryczna wyroku oraz ustalenie, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki (por. m.in.: postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 4 września 1998 r., II KKN 178/98; z dnia 7 września 1998 r., II KKN 262/98; z dnia 14 czerwca 2018 r., II KK 184/18; z dnia 23 sierpnia 2023 r., II KK 314/23).

Toteż można wstrzymać wykonanie zaskarżonego kasacją wyroku, jeżeli wyraźnie rysuje się perspektywa uniewinnienia skazanego, względnie umorzenia wobec niego postępowania na skutek uwzględnienia kasacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2018 r., II KK 23/18). Regułą jest bowiem wykonalność prawomocnego wyroku (art. 9 § 2 k.k.w.), zaś wstrzymanie jego wykonania – wyjątkiem.

Po zapoznaniu się z zarzutami sformułowanymi w kasacji obrońcy obu skazanych (zarzuty kasacji odnoszą się w tożsamym zakresie do obu skazanych), ich uzasadnieniem, jak również aktami sprawy D. W. i M. W., Sąd Najwyższy nie stwierdził podstaw do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. Dodać należy, że decyzja w tym względzie nie przesądza ostatecznego rozstrzygnięcia kwestii zasadności kasacji obrońcy, wniesionej wobec obu skazanych, która skierowana została do rozpoznania na rozprawie w dniu 18 stycznia 2024 r.

W tym stanie rzeczy należało orzec jak w części dyspozytywnej niniejszego postanowienia.

[SOP]

[ał]